

OGLAS

“Poklanjam motor Jamaha VMAX. Ovo nije šala. Na njemu je pre nedelju dana poginuo moj mlađi brat Marko. Ništa me u životu ne bi više usrećilo nego da ova paklena mašina odveze u smrt još koju nevinu dušu”. Tako je glasio oglas koji sam pre par dana dao u *Halo oglasima*. Kladim se da sada namršteno uzvikujete: “Ma nema šanse! Nijedne novine ne bi prihvatile takav bolestan oglas.”

Ali jesu. Kunem vam se na burazov grob.

Kao prvo, prijava oglasa je automatska. Istog trenutka kada uplatite kintu na račun, on će se pojaviti na njihovoj e-stranici. Naravno, neko će prijavljene oglase pogledati, urednik reklamnog sektora ili njegov pomoćnik. Neko *bi trebalo* da ih pogleda. U praksi, to se svodi na letimično i brzopotezno zagledanje prve rečenice. U ovom slučaju ona glasi - poklanjam *to i to...* To je dovoljno da taj čova, smoreni pregledač oglasa, pritisne dugme ODOBRENO i pređe na čitanje naredne stavke.

A onda je već kasno.

Prihvaćeni oglas sa elektronske odlazi na štampanu stranu večernjeg izdanja dok si rekô *pokisla pička*. Ne krivim ga za takvu omašku. Ljudi preko oglasa svakodnevno poklanjaju hiljade i hiljade predmeta, počevši od bezvredne dugmadi za košulje, sve do polovnih delova za dizel-hidraulične lokomotive. A to sve treba pregledati i sortirati, svu tu silesiju advertajzinga!

Zašto ljudi poklanjaju stvari? Razlozi su raznovrsni. Neko želi da se otarasi smeća. Drugi traže način da pomognu neznancima. Trećima je prosto dosadno. Četvrti na taj način reklamiraju svoje proizvode. Peti... a ko bi, dođavola, mogao znati zašto ljudi rade sve to što rade?

“Pa koji je tvoj razlog prikane?”, upitaćete. Umete da čitate, jebô vas ja. Moj razlog sadržan je u samom oglasu. Želim da poklonjenim motorom pošaljem pravo u pakao još jednu neopreznu dušicu. Ipak, da budem savršeno iskren, to je tek jedan od razloga, onaj prostiji. Složeniji glase da:

a) *želim da se otarasim kletve koja ide uz motor,*

b) *da pomognem savršenom neznanцу da okonča svoje mizerno postojanje u ovom najbezveznijem od svih mogućih svetova,*

c) zato što mi je dosadno, a slanje ljudi u smrt na tako zabavan način kao što je saobraćajka na motoru definitivno ume da otera dosadu, barem na neko vreme,

d) tako reklamiram svoj proizvod i prizivam pravu mušteriju, onu koja će kad-tad doći. Ona - jedačica duša, će doći, a ja ću biti spreman! Tako mi svih šara na Jamahinim gumama, biću spreman.

“Ok, možda su novine i prihvatile oglas, danas će ti lešinari reklamirati šta god poželiš, samo ako dovoljno platiš. Ali druškane, na takav glupavi i zlonamerni oglas niko se neće javiti, barem niko zdravog uma”, zaključuju pravdoljubivo mnogi od vas.

I opet, niste u pravu.

Vi mislite da dobrodušnost i logika vladaju svetom, da su ljudi, prosečni čitači *Halo oglasa*, u suštini dobri i konzervativni ljudi, koje će smisao i artikulacija pozadinskog *zla* u tekstu oglasa (koji je, btw, sasvim precizno i promišljeno sročeno baš kako je sročeno, u to možete biti sigurni) naterati na gađenje i mentalnu pobunu. Tu se krije zamka koja vas tera na deduktivnu pogrešku. Uostalom, ne moramo više ni sekund ostati u sferi apstrakcije i nagađanja. Na dati oglas su se, pre njegovog povlačenja sledećeg dana usled pritužbi određenog broja uvređenih čitalaca, javile ni manje ni više nego trideset i tri zainteresovane osobe sa šireg beogradskog područja!

Trideset i tri, rođaci.

Kako to objašnjavate? Ponovo, odgovor je prilično prost. Većina ljudi gramziva su, lakoma, naivna i nepromišljena bića, ogrezla u ignoranciju, siromaštvo i monotoniju. Mogu da zamislim njihovo iznenađenje kada su pročitali oglas koji sam dao. Kladim se da su neki od njih protrljali svoje neverujuće oči i rekli: “Uuu jebote, ovaj lik poklanja ispravan i očuvan motor od dvesta konja! Koji je sad pa to andrak?! Ajde da ga maznem dok ga neko drugi nije maznuo pre mene.”

Trideset i tri ozbiljna zahteva za preuzimanje motora. Uljudno sam se javio na svaki od tih poziva, popričao sa ljudima, zabeležio njihove podatke. Nisam li ja pravi dobričina što poklanjam tako skupu i poželjnu stvar? Sortirao sam zahteve po godinama starosti potražioca. Moram vam reći, mahom su to bili penzosi. Gadna bića, ti matori lešinari. Uzeli bi i govno u celofanu, samo ako je za džabe. Njih sam odmah eliminisao. Takvi tipovi nisu mi interesantni, baš kao ni biću koje sam lovio.

U uži izbor izdvojio sam petoro mlađih osoba, dve devojke i tri momka. Javile su se i devojke, svakako, devojke vole da jašu opake mašine, niste znali? Jedna od njih bila je studentkinja treće godine DIF-a. Oduvek je želela da proba da vozi moćniji tip motora, ali nikada nije imala prilike.

Da, imala je dozvolu. Već mi se digao. Ne ne bi ga probala sama, Bože ne, zapravo htela je da ga pokloni svom dečku koji... To je bilo dovoljno da je precrtam.

Prvi od momaka živeo je u Smederevu ali je često putovao do BG-a. Voleo je motore, i imao omanju kolekciju. Jamaha koju sam nudio bila bi kruna njegove garažne ergele. Služila bi kao mamac za privlačenje *vrelih pičkica iz kraja*, po njegovom priznanju. Eliminisa sam pozera, taj nije ni mislio da vozi lepoticu koju sam nudio.

Preostala devojka bila je, avaj, siromašna. Želela je, nesrećnica, da motor proda kako bi obezbedila hranu i smeštaj za svoju mlađu braću i sestre. Bu-huu jado, ko te jebe kad ne umeš ni dinar da zaradiš! Ja nisam crveni krst. Okej, dobro, poklanjam motor ali imam svoje razloge i pokloniću je onoj osobi koja zadovoljava uslove.

Drugi klinac želeo je da uzme Jamahu i isproba je već istog dana... ali je postavljao previše pitanja. Te zašto dajem motor, nije li možda oštećen, te kolika mu je *stvarna* kubikaža, te da li ima nabudžen auspuh... Ama skinu mi se s kurca debilčino, dajem motor zato što želim da pogineš na njemu, da padneš i smrsklaš lobanju ili nešto tome slično, kako ti to nije jasno?! Ako mislite da mu nisam upravo tako odgovorio, razmislite ponovo. Provrištao je par psovki pre nego što je prekinuo vezu.

Poslednji lik kojeg sam svrstao u uži izbor zvao je sa skrivenog broja.

* * *

“Halo, da li ste vi dali oglas da poklanjate motor? Onu zver od Jamahe?”

“Jeste sinko, možeš da se kladiš u to.”

Zamišljao sam ga u tom trenutku. To je čarolija poziva. Pričaš sa nekim a ne znaš kako ta osoba izgleda. Mašta radi, um stvara od šačice materijala. Svaki novi slog, pauza, reč, naglasak, svaki uzdah daje još blata od kojeg pravimo našeg mentalnog sagovornika. Da li i koliko će se predstava koju gradimo poklopiti sa originalom? Imam za vas bolje pitanje - šta je stvarnije, šta je *autentičnije*, osoba koju naš um stvori ili tobože prava osoba od krvi i mesa koja neznano daleko pušta svoj dah u mobilni telefon?

To je mlađa osoba, introvertne naravi, zaključujem. Razgovor koji vodi košta ga nešto više psihičke energije od prosečnog čoveka. Osim toga, iz njegovog glasa izbija neka hladna aura.

Podzvučni tonovi šalju odbljesak mraka u moje uvo. Taj dečak proživeo je patnju i bol. On je *poznaje*, druži se sa njom od malena.

Od uzbuđenja ustajem. Zašto čovek ima veću koncentraciju da vodi telefonski razgovor dok stoji nego dok sedi? Još jedna nerešena enigma ljudske psihe.

“Zašto biste to uradili?” Glas postaje jedak, on to ne krije.

Oh, ne, pomislio sam. Još jedan ‘postavljač’ pitanja. Kao da sam učesnik u jebenoj marketinškoj kampanji!

“Zato sto mi više ne treba, eto zašto”, pokušavam da odgovor bude umeren, te da ne oda previše. “Moji dani ludovanja su prošli. Hoćeš li taj motor ili nećeš?”

On ućuta. Možda sam bio prebrz, previše direktan? Kao da je nešto u njemu nanjušilo zamku.

“Ne. Mislio sam zašto biste dali onakav oglas? U životu nisam pročitao ništa čudnije. Zar niste voleli svog brata?”

Kako li je u tom trenutku on zamišljao mene? Kao sredovečnog neženju, nekog matorog kurvara sa trbušinom, prestarelog bajkera, starkelju u kožnom prsluku?

Ja uzdišem. “Naravno da sam voleo. Ali bio je neoprezan. Sve nas je duboko povredio.” *Nas.* Impliciram postojanje porodice. To bi trebalo da ublaži oštricu. Likovi sa porodicom nisu opasni, jel tako?

Ovaj cokće i proizvodi još neke zvuke koje ne mogu da razaznam. *Udaljava telefon od ustiju dok nešto pribeležava? Priča sa nekim?*

“Zar zaista želite da još neko pogine na njemu? Kakav ste to čovek?” polulažno, odglumljeno gađenje.

A kakav si ti to slinavi seronja kad ne smeš ni da priznaš da te je upravo to privuklo! Jebe se tebi za motor. Ti samo želiš da znaš. Da saznaš šta je u pozadini priče. Nisam li u pravu balavče?

Ja brzo smišljam priču. Dobar sam u tome.

“To je bila greška. Bio sam pijan. Poslao sam pogrešnu poruku oglasima u afektu.” Uzdišem. “Možeš da zamisliš moje iznenađenje kada sam jutros počeo da dobijam pozive! Puno ljudi zove, sinak. Puno ljudi je zainteresovano. Ako ga ne uzmeš ti, uzeće ga neko drugi.”

“Hm. Heh.”

Da li se taj kreten smejuji? Ono što ne znam u tom trenurku je da me očekuje čitava kanonada zaključaka, svojevrsna analiza *in vivo*.

“Mislim da lažete. Oglas je već povučen. Mislim da niste primili više od deset poziva. Većina njih bili su čudaci ili preprodavci. Očajnički želite da se rešite motora, ali ne uspevate u tome. Pa se zbog toga pitam... zašto ga prosto ne bacite? Zašto ne završi na otpadu? Ili u nekoj neosvetljenoj ulici, sa ključem u bravici? Do jutra bi noćni čistači obavili svoj posao. Zašto mora biti neka osoba?”

Očigledno greši ali je istovremeno i previše u pravu. Da, ja lažem. Takva mi je priroda. To je moja misija. A on, on se povlači. Ne zna šta je u pitanju, ali oseća opasnost.

“Kako beše reče da se zoves dečko?”

“Lazar. Lazar... Pribićević.”

Okej, to prezime koje je izgovorio savršeno je lažno... ali ime, hmm, možda se zaista zove Lazar?

“Lazo, imam utisak da nismo dobro počeli. Nazivaš me lažovom. Sumnjaš u moje motive. Prozivaš me kako nisam voleo sopstvenog brata iako ne znaš ništa o meni. To bi bilo isto kao kada bi ja, šta znam?, odvalio kako se ložiš na sopstvenu kevu, iako te nikad nisam upoznao baš kao ni kučku koja te rodila. *Da li se ložiš na sopstvenu kevu Lazo? Da li drkaš na njene slike? Da li je gledaš dok se kupa? Lazo, materina mazo.*

“Jebi se. Ti si neki perverznejak, a? Totalno otkačeni kreten. Šta je koj kurac sa tim motorom?”

“Voleo bi da znaš, zar ne?” Kliberim se. “Paa, samo je jedan način da saznaš.”

Pustim da to malo odstoji.

On ne prekida vezu. To je dobar znak. Samo dahće kao uplašeno kučence.

“Po poslednji put: želiš li da uzmeš motor, Lazare?” izgovaram to pitanje usporeno, naglašavajući svaki drugi slog.

Disanje sa druge strane veze se ubrzava.

Oh želi, itekako želi. Samo, sme li? U njemu se vodi borba. Gorovo da mogu to da osetim, to-

“Ne. Jebi se, ti i tvoj motor.” Prekida vezu.

* * *

Pa, to je bilo za dlaku. Oh, dobro, možda mi se posreći u drugim oglasima. Razočaran sam svakako ali ne i očajan. Ja sam lovac na krupnu divljač, nigde ne žurim.

Ipak, klinja je bio savršeni kandidat. Ima u njemu mraka koji doziva još veći. Možda je mogao da prizove i onu kučku, dušožderačicu?

O nečemu drugome razmišljam. Rekao je kako je oglas koji sam dao bilo nešto najčudnije što je u životu pročitao, nešto u tom smislu. Očigledno nije mislio na stripove ili knjige. Koje ‘štivo’ onda tako pasionirano čita? *Dečko visi na oglasima*, to je jasno, bljesnu mi ta misao.

Odlazim na sajt Halo oglasa. Gledam spisak prijavljenih korisnika, tragam za onima koji najviše učestvuju u potraživanju. Ne uspevam ništa da otkrijem; tamo ima hiljade imena, nijedno mi ne pobuđuje pažnju, nijedno od njih se ne izdvaja. *Dodavola!*

Sortiram oglase po ponudama motora. Ni na taj način ne uspevam da pronađem “Lazara” niti bilo koje drugo ponavljajuće korisničko ime. Gubim strpljenje.

Čekaj, ne, govorim sebi. *Motor, zapravo, nije važan*. On traži nešto posebno, sa pridodatim emocijama, pozadinskom pričom, sa nesrećom i kakvom naznakom tragedije. *Nešto morbidno?*
Da.

Ali šta je zapravo morbidno? Šta u sebi nosi dašak mizerije? Definisanje oglasa sa takvim karakteristikama oduzima mi najviše vremena.

Ipak, pronalazim ih, kako vreme prolazi, sve brže i veštije. Kladim se da je i on vešt u tome. Nenošena venčanica - oglas postavila devojka sklona samoubistvu. To je treći verenik koji je ostavlja. Slično tome, založeni verenički prsten. Lik u oglasu kaže kako mu je devojka završila na onkologiji.

Oh, itekako ima čudnih oglasa! Itekako ima emocija u njima.

Električna invalidska kolica. Vlasniku više neće trebati.

Cipelice preminule devojčice.

Iznajmljivanje uklete kuće u Mirijevu gde je čitava porodica završila u požaru.

I konačno, moj trud biva nagrađen! U svim tim oglasima vidim pitanja i komentare od korisnika pod imenom *unLuckyBoy*. Lucky. Lazar?

Ukucavam to korisničko ime u google-u. Pojavljuje se na par mesta, u još nekoliko foruma, čet grupa i oglasnih portala. Na nekima od njih potrebno je ostaviti puno ime i prezime.

I pogodite šta? *UnLuckyBoy* zaista se zove Lazar. Lazar Grubelj.

Bingo!

Sad si moj, dečko.

Odatle je lako.

Saznajem o njemu sve što mi je potrebno na društvenim mrežama. Komadić informacije tamo, komadić ovamo, sve na tacni, sve na izvolte. Lazar je jedan od zavisnika od interneta, kako se čini, internet trol, može biti?, jedan vojnik u armiji mladih koji besmisao života ispunjavaju virtuelnim čarima. Ako postoji društvena mreža, on je njen član. A svako članstvo ostavlja tragove, elektronske mrvice. Dovoljno je samo pokupiti te mrvice i skupiti ih na jedno mesto.

Internet, jebote. Kakva džungla. Kakvo predivno mesto za lov.

A ljudi, prokleti ljudi, tako su neoprezni. Ostavljaju najličnije podatke totalnim strancima na uvid. Brojeve telefona, adrese, svoje životne navike, imena prijatelja i rodbine, pa čak i brojeve ličnih karti, matične brojeve, brojeve socijalnog osiguranja.

Ludilo! To nikada neću razumeti.

Dakle, Lazar. Dečko živi na Banovom brdu, Požeška 28. Još uvek ne vidim da li živi sam ili sa nekim. Ima dvadeset i dve godine. Pronalazim njegove slike. Mršav je, i ne preterano visok (175 cm?). Ima tetovaže po telu, ono kao, puno tetovaža. Kosa mu je dugačka, kao u devojčice, sa šiškama. Na pojedinim fotosima ima crnu šminku oko očiju, neko goth ili black metal sranje od prstenja na rukama. Muzika koju kači je, logično, darkerska. Lično, ne interesuju me te stvari. Iza njegovog lica isijava neka lična tragedija, u to sam siguran. Na većini slika je sam. Nema prijatelja, braće, sestara.

Usamljeni Lazar. UnLuckyBoy Lazar.

Klinac je prsotina. I to mi savršeno odgovara. Što je osoba labilnije naravi, to je podložnija onome što planiram sledeće da učinim. Ja to zovem ucrtavanje ili *kreksovanje*. Shvatite to kako želite, a ja ću pokušati da vam objasnim najbolje što mogu. Prvo što je potrebno jeste da postignem jaku koncentraciju. U te svrhe gasim sva svetla u stanu, prigušujem zvukove. Razmišljam o svemu onome što sam pročitao o dečku. Izvlačim detalje na svetlost crnog sunca koje sija u meni. Tu stvari počinju da bivaju teške za objašnjavanje. Kada se bavim kreksovanjem (što nije često, to ću vam reći, ono me iscrpljuje i ostavlja razjedenog iznutra) često se dešava da izgubim pojam o vremenu, u zavisnosti od subjekta. Postavljam ga na neko mesto sa fotografija koje sam video ali biram pozu potčinjenosti.

U *mom* iscrtavanju, on sedi na stolici. Toliko je stvaran da gotovo mogu da ga dodirnem ili namirišem vonj njegove nošene darkerske odeće. Uspostavljam vezu, prizivam jedan deo njegovog uma. Tada se dešava ono pravo. Tada "iscrtavam". Pravim linije oko njegovog tela, kao kada podebljavate figure na papirnom crtežu. Izrezujem ga sa slike. Njegov izraz lica se menja. Kladim

se da je u tom trenutku nešto osetio u stvarnosti i realnom vremenu, peckanje, laki dodir vetra, nešto slično tome. Oko vrata mu crtam kukicu. Neki put je kukica, drugi put igla, treći vreli upaljač... Stežem je. Gledam kako mu lice modri, usne balave... u poslednjem trenutku otpuštam. Uvek znam da li je kreksovanje bilo uspešno. Ovoga puta jeste. Smešim se šuplje. Gorim iznutra. Uskoro ću dobiti potvrdu svog rada, svoje veštine.

Pozvao me je još isto več. Ja sam već imao memorisan broj. *Laza, materina maza.*

“Halo, da li je motor i dalje... u ponudi?” Snebiva se.

“Imaš sreće. Nisam hteo da ga poklonim bilo kome.”

On diše glasno. “Možemo li se naći u četvrtak? Mogu da ga preuzmem u četvrtak.”

“Naravno Lazare, kako god tebi odgovara.” Puštam ga da vodi, da bude glavni. To mu je sada potrebno.

“Dobro. Naći ćemo se u kafiću *Ekselemt*, na Bulevaru, preko puta Vukovog spomenika. U njegovoj blizini postoji javni parking. Je li dogovoreno?”

“Dogovoreno.”

Javno mesto. Naravno. Dečko je oprezan. Ali on čak i ne može da pojmi niti pretpostavi prirodu opanosti sa kojom se suočava.

* * *

Tog dana platio sam posrednika da obavi posao. Bio je to jedan od potčrka koje sam unajmljivao za sitne poslice, pronalaženje informacija ili zagubljenih ljudi. Ja sam zauzeo mesto u Studentskom parku i posmatrao ih iz daljine. Jamaha se sijala na parking, kao kurva od million dolara, privlačeći poglede prolaznika.

Video sam klinca kako parkira neki dizel karavan sa prikačenom prikolicom. Razmena se brzo završila. Klinac je preuzeo ključeve iz ruku posrednika, neodlučno, nevoljno. Osim toga, delovao je razočarano. Kladam se da je hteo da me upozna, da upozna onog ko je postavio oglas. To je ono što je želeo da dobije, susret sa mnom, a ne nekakvu igračku na dva točka. Ali to je lepa i privlačna igračka. Ona će tek odraditi svoju magiju. Okrenuo se par puta oko sebe sa ključevima u rukama. Dok je stavljao motor u prikolicu okolni prolaznici gledali su ga sa divljenjem i zavišću.

Posrednik je došao do mene i dostavio izveštaj.

“Rekao je da će ga voziti za vikend.”

“Za vikend? Ne sutra?”

“Tako je rekao. Možete ga čuti.” Pustio mi je snimak razgovora. Dečko Lazar očigledno nije znao da je sniman. Zvučao je ljutito. “Gde je vlasnik motora? Gde je lik koji je dao oglas?” Odgovor posrednika bio je utišan. Nastavljao je Lazar: “...ma voziću ga kad ja hoću! Uostalom, tek u subotu imam vremena...”

“Dobro je, hvala ti.” Isplatio sam ga.

* * *

Dan je brzo prošao. Bio sam toliko zadovoljan ugovorenim poslom da narednog dana nisam proveravao telefon niti TV sve do podneva. Smišljao sam način kako najbolje postaviti zamku. A onda sam, u silesiji ostalih dnevnih novosti, pročitao vest: “Poginuo mladić na Banovom brdu.”

Meni se ohladiše leđa i uvukoše jaja u stomak. *Ne, ne, ne... ne mora značiti da je on, čekaj, ne paniči*, ponavljao sam samome sebi.

Čitao sam dalje. “Vozač motora marke Jamaha spuštao se prema Adi kada je...”

“A u kurac sve!”, povikao sam jarnosno. “Rekao je da će ga voziti tek u subotu! Prokleti glupi, nestrpljivi kreten!”

Bio sam besan jer mi je svojom preuranjenom smrću upropastio šansu da se približim senki.

Šta mi je preostajalo? Da odustanem od lova? Ne. To je samo značilo da ću morati da osmislim novi oglas, medijski mamac. Pre toga međutim, dobio sam želju da obiđem kuću poslednje žrtve. *Možda namirišem njen trag?*

Pojavio sam se na adresi Požeška 28 u pravi čas - šlep služba dovozila je motor u dvorište kuće u kojoj se čulo otužno lelekanje.

Okej. UnLuckyBoy nije živeo sam. Očigledno je u toj kući bilo još ljudi, članova porodice koji su marili za njega, oni koje je njegova pogibija teško pogodila.

I gle čuda! Motor nije bio uništen, čak ni ogreban. Kako je to bilo moguće? Ne znam, ali tako je bilo i sa prethodnim žrtvama.

Moj instinkt pokazao se kao ispravan; osetio sam blage trnce u vrhovima prstiju, iz nosa mi pokulja krv.

Senka.

Njeni magleni pipci grobljanskog vonja još uvek su bili tu, u sporom, nevoljnom povlačenju. Čitava kuća bila je potopljena u truležni zadah onostrane stvari od koje je bila sačinjena. Bila je tu od jutros, još otkako se desila nesreća, došla je da se gosti osećanjima bola i patnje. Sada je uzimala poslednje mrvice sa te trpeze, srkala sluzave ostatke, poslednje kapi sveukupne agonije. Još je bila u blizini, ali pod oprezom. Malo mi je nedostajalo da pojurim ka njenom eteričnom središtu, tamo iza poslednjih redova drveća iza kuće, iako sam znao da time ništa ne mogu postići.

Tada primetih kako komšika iz susednog dvorišta - mlada devojka od svojih šesnaest, sedamnaest godina? - opčinjeno posmatra istovarenu šljašteću stvar. Taj motor, zaista je bio nešto. Sijao se kao hromirani slatkiš na popodnevnom suncu.

Senka pokaza svoje lice u daljini. Ja se stresoh od gađenja. Oblizivala se.

Uočih svoju šansu. Prišao sam do ograde.

“Zaista je lepotica, ova Jamaha, zar ne?”

Devojka je odsutno klimala glavom. U svojim mislima već je bila na njemu, stezala ga je svojim mekim butinama, osećala podrhtavanje njegove snage u karličnim kostima.

“Da li bi želela da ga probaš?”

Njene oči se raširiše, kao oči srne pred svetlima brundavog, ubrzavajućeg kamiona u noći.

“Smem li?”

Ja slegoh ramenima. “Ne vidim zašto ne bi.”

“Ali ljudi u kući...” Kao da je deo njenog razuma bio vraćen. Morao sam da zaključim posao.

Stavio sam joj utešujuću ruku na rame. “Ja sam član porodice. Veruj mi, neće zameriti, niko od njih.”

Nevidljivi fluid privlačnosti tekao je od površine motora ka njenim nozdrvama i očima.

Popela se na njega. Video sam kako žmuri i uživa u trenutku. Rukama je mazila njegove metalne sapi.

“Da li si vozila motor ranije?”

Ona zaklima glavom. “Samo jedan krug po naselju?”, pitala je stidljivo.

“Samo jedan krug”, potvrdio sam.

Startovala je motor. Ovaj zabruna poput nikad pokorene zveri. Magličasti krajevi crnog plašta razvijoriše se tamo, u daljini. Jedačica je namirisala krv. Njene oči bljesnuše iza krovova kuća. Rika motora spojila se sa krikom larve uništenja koja je probijala svoju ljusku. *Nova smrt se rađala.*

Uplašio sam se, moram da priznam, užas bez imena preplavio me je kao reka ponornica. Bio je to strašan prizor - ugledati dušožderačicu u punom zaletu.

Devojka na motoru već je bila na polovini ulice. Dodavala je gas. To nije radila svesno; sudbina pomešana sa vradžbinama đavolije koju je jahala imala je punu kontrolu.

Ja sam već povratio prisebnost. Potrčao sam. Uхватiti tačan trenutak, taj nemogući delić sekunde kada demon proždire dušu značilo je zagospodariti njime. Dugo sam čekao taj tren. Bio sam spreman.

Jedačica duše vitlala je svojim dugačkim bičem. Ovaj je isparavao na suncu i ponovo zadobijao punu čvrstinu i moć, u naizmeničnim bljeskovima paklene energije. Njena efemerna prikaza zakloni sunce. Ne znam kako je to izgledalo drugim žiteljima Banovog brda, možda tek kao isuviše mračni oblak, nešto zloslutno i prljavo? ali nikako natprirodno. Ja sam video svaki detalj njene isušene kože, mrke kao zgrušana krv, crve koje gamižu po posivelim kostima đavoljeve neveste, čuo jauk hiljada umirućih koje je proždrala, osetio hladnoću izvan ovog prostora i vremena...

Pri kraju ulice devojka snažnim trzajem zgloba, protiv svoje volje, doda gas do daske. Motor poskoči kao siktava zmija i zbací ovu sa svog hrbata. Sirene su trubile, neko je prodorno zavrištao, bolno, sapatnjivo.

Ja sam zažmurio. Jedino tako mogao sam da vidim. Ah, konačno!

Dok je devojčino telo pod velikim ubrzanjem udaralo o pločnik - kičma se lomila a lobanja pucala - dušožderačica zavitla svojim oružjem. Bio je to zadimljeni bič od ljudskih kostiju, sastavljen od sve manjih i manjih kičmenih pršljenova! Ona time vešto uhvati belu golubicu koja je izletela iz umirućeg tela devojke i nespretno pokušavala da odleti ka blještavim nebesima.

Ja u istom trenu promrmljah čini kontrole nad demonom. Ova oseti opasnost ali bilo je kasno.

Tooooo! Moja si kučkoo!

Otvorio sam oči i nasmešio sam se. Nova moć kuljala je mojim venama.

“Lanac ishrane, bejbe”, izgovorio sam dok je maglovito obličje besnelo, sada sasvim bezopasno.

Samo treba biti na vrhu lanca ishrane. I na vreme dati oglas.